

EXPUNERE DE MOTIVE

Decretul-lege nr.118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice sau etnice a fost modificat ulterior prin lărgirea sferei cetățenilor români la care acesta face referire, inclusiv prin Legea 586/2002 cât și Ordonanța Guvernului 105/1999.

Aceste modificări succesive nu au reușit să acopere toată sfera persoanelor care au fost persecutate pe criterii etnice. Este cazul persoanelor care prin Decretul-lege nr.842/1941 „pentru trecerea proprietăților urbane evreiești în patrimoniul statului și pentru oprirea evreilor de a dobândi proprietăți similare urbane sau orice alte drepturi asupra acestor imobile” publicat în MO nr.74/28.03.1941 – pag. 1531-1533, completat ulterior cu Legea nr. 203/1941 „pentru modificare unor instrucțiuni și completarea unor dispozițiuni din decretul lege pentru trecerea bunurilor evreiești în patrimoniul statului”, publicată în MO nr. 270/10.10.1941 – pag. 60-79, și-au pierdut nu numai dreptul de proprietate asupra propriilor case dar și dreptul de a locui în ele, chiar și ca simpli chiriași, fiind obligați de a părăsi imobilele până la data de 26.10.1941. Este evidentă discriminarea bazată pe apartenență etnică și este mai mult decât necesară o reparație atât morală cât și materială pentru persoanele aflate în situația mai sus menționată.

O altă situație nereglementată de lege este cea a urmașilor (soți sau soții) ale persoanelor ucise la 1 iulie 1940 în pogromul de la Dorohoi. Însăși definirea situației de fapt, prin termenul de „pogrom” dă dimensiunea dramei trăite de persoanele ucise și de către familiile acestora. Statul român prin politica sa de reparare a prejudiciilor suferite de persoanele persecutate pe criterii etnice sau politice și-a manifestat dispoziția de a repara toate aceste situații, deci nereglementarea acestei situații nu poate fi considerată decât o simplă scăpare care trebuie îndreptată.

Persoanele care pot beneficia de reparații materiale ca urmare a faptului că au fost persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945, din motive etnice, sunt puține, vârsta lor înaintată ducând la scăderea numărului lor în permanență. Având în vedere cuantumul veniturilor acestor bătrâni, amplitudinea persecuțiilor suferite de ei cât și numărul lor redus, este doar o mică reparație materială scutirea acestora de la plata impozitului pe imobile și pe venit. Aceste scutiri au fost reglementate inițial de Decretul-lege 118/1990, dar din păcate, în multitudinea de modificări survenite în timp s-au pierdut. Deci adoptarea acestor scutiri nu ar însemna decât revenirea la o situație care a existat până de curând.